

6- KINH GIÀ TRẺ ĐỀU CHẾT

Nghe như vậy:

Đức Phật ngự dưới cội cây An diên ở ngoại thành nước Sa-tảo. Khi ấy có một người đánh xe rời thành, chưa đến cội cây An diên thì xe bỗng rơi xuống chiếc hố trên đường bị hỏng. Người ấy liền xuống xe, ngồi bên vệ đường, lòng rất buồn lo.

Đức Phật ôm bình bát cùng Tôn giả A-nan vào thành khát thực. Trên đường đi, thấy chiếc xe bị rơi xuống hố hư hại, người chủ xe đang buồn bã, âu lo ngồi bên lề đường, Ngài nói bài kinh Ưu-đàn này:

*Như khiến xe trên đường
Bỏ phẳng sa lộ hiểm
Sai đường nên buồn rầu
Bánh xe hư hỏng nặng.
Xa chánh pháp cũng vậy
Ý theo tà hạnh khổ
Ngu chết sinh đọa xứ
Thêm đau đớn, sâu ưu.*

Thuyết xong, Đức Phật đi vào thành. Trong thành có một vị Phạm chí mới chết, hưởng thọ một trăm hai mươi tuổi và một cậu con trai nhà trưởng giả bảy tuổi cũng vừa chết. Cả hai gia đình cùng đưa thi hài đi an táng, mọi người đều cầm phướn năm màu, các phụ nữ thương xót xõa hết tóc, họ hàng thân quyến kêu la khóc lóc bi thảm!

Đức Phật thấy thế hỏi ngài A-nan:

–Đám đông kia vì sao tụ hội khóc than, giọng rất bi ai, đau đớn đến như vậy?

Ngài A-nan liền thưa rõ sự việc. Đức Phật nhân duyên này giảng rõ ý nghĩa. Ngài dạy tôi, đệ tử Ngài phải hiểu rõ đầy đủ để kiểm lại kinh này và để soi sáng cho người đời sau. Ngài truyền tôi phải giữ gìn kinh điển và giáo pháp trụ thế lâu dài. Khi ấy, Đức Phật nói kinh Nghĩa Túc này:

*Thân này mạng thật ngắn
Dưới trăm tuổi cũng vong
Dù người vượt bách tuế
Tránh già chết được không?
Khoái ý sinh ưu não
Người đời thường ái ân
Thương, ghét đều ly biệt
Biết rồi không vui trông.
Biển chết cuốn trôi tất cả
Xưa vì tham ái có thân
Dùng tuệ quán suy tưởng tận
Không bĩ thử, không phân chấp
Xem thế lạc như ảo mộng
Khi thức giấc nào thấy gì
Người đời tham đều như vậy
Thức chuyển diệt, thấy gì đâu
Việc nghe được đều đã mất*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Thiện và ác, nay không gặp
Bỏ cuộc đời trú nơi đâu?
Thức rời thể, chỉ còn danh
Chuyển buồn lo thành ganh ghét
Lại chẳng trừ tâm ái tham,
Đoạn niệm ái và tự tôn
Lìa sợ sệt, được an ổn.
Này Tỳ-kheo, chớ quên niệm
Thân vô thường, xa dục nhiễm
Muốn ái dừng, luôn quán tâm
Ý làm chủ không thiền chỉ
Không thiền chỉ vẫn tinh cần
Ái, không ái không phân biệt
Không phân biệt trong buồn lo
Như cánh sen, lòng không nhiễm.
Đã không đắm cũng không mong
Thấy nghe tà, ta không mến
Lại chẳng theo cầu giải thoát
Không niệm dâm nào khởi tham?
Tợ hoa sen, không ái trước
Sinh trong nước, không nhiễm nước
Đạo và đời đều vô nhiễm
Điều thấy nghe như chưa biết.*

Đức Phật nói kinh Nghĩa Túc xong, các Tỳ-kheo đều hoan hỷ.

M